

Ordre de Culte 12è diumenge després de Trinitat

30-8-2020

Preludi musical

Lobe den Herrn, meine Seele, BWV 69a
(Lloa al Senyor, ànima meva)
Estrenada a Leipzig el 15 d'agost de 1723

Invocació

Crida a la lloança: Salm 105, 1-6.23-26.45c

Himne: Canteu un càntic al Senyor (23 CG)

Lectures bíbliques:

Èxode 3, 1-15
Romans 12, 9-21

Lectura de l'evangeli:

Mateu 16, 21-28

Pregària per la il·luminació

Proclamació de la paraula

Interludi musical

The Cor, Cor Rubí i Cor Betlem: *Ben a prop vostre*

Sant Sopar

Vida Comunitària:

Ofrenes:

Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. (Romans 12, 12-13)

Pregària

Himne: O, canta ànima meva (7CG) (Dijous Sant)

Benedicció

Postludi

litúrgia: Marta López Ballalta i Jonathan Navarro
roclamació de la paraula: Marta López Ballalta
lectures: Isaac López, Jonathan López, Débora Na
matges: Creative Commons
utilletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona – Tel. 93-318.97.98

Correu electrònic: elbutlletitallers@gmail.com - web: www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Triodos Bank IBAN: FS42 1491 0001 2820 2713 0323

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1734 del 30 d'agost de 2020

Democràcia i gossos d'atura.

Si poseu una persona en un carrer d'una ciutat i de cop aquesta veu una multitud de persones corrent cap a ella, el més probable és que aquesta persona comenci a córrer en el mateix sentit de la multitud sense saber per què. Només sap que la gent corre i per tant alguna raó hi haurà. Segueixes un col·lectiu de persones però no saps ben bé per què. El sentiment gregari es dona en moments de perill en el qual no saps què fer per fugir del perill. Llavors la decisió més senzilla és seguir la multitud. Però generalment la multitud no sap on va, només fuig.

L'esperit gregari es dona molt sovint en la joventut. En una edat on les inseguretats són molt acusades, el jove busca referents en grups socials. Es poden identificar per tipus de música, o per equips d'esport, per estètiques. El cas és que en un moment de pors pròpies de l'edat necessiten aixoplugar-se en el si d'un grup social en el qual se sentin identificats.

Aquesta actitud no és generalment negativa. En un moment on la personalitat s'està formant trobar grups on sentir-se segur ajuda a desenvolupar la pròpia personalitat.

El concepte de gregarisme està íntimament lligat al de ramat. Perquè cal diferenciar entre seguir un líder -que sap el que vol i on vol anar- i el concepte de ramat, perquè el ramat corre però no sap on va.

Aquest és el problema del gregarisme, on no hi ha criteri, no hi ha crítica, només identitat. Els "ismes", en massa ocasions es comporten com un sentit gregari, perquè generalment no hi ha crítica. Atacar una persona del col·lectiu és atacar tot el grup, sense ni tan sols qüestionar-se si la persona atacada ha comès algun fet per ser atacada. Cal defensar els nostres sense fissures.

Aquesta manca de criteri és el seu taló d'Aquil·les, perquè del gregarisme només hi ha una passa al fanatisme. El fanatisme, per contra, es caracteritza perquè hi ha un criteri i un objectiu, però el criteri no és individual, sinó col·lectiu. La persona deixa el seu criteri per adoptar el criteri del col·lectiu. És la famosa

frase de l'exèrcit. Soldat no pensis, l'exèrcit pensa per tu.

Actualment des dels partits polítics es busca el sentiment gregari. Es busca que la gent doni suport a un partit sense explicar-li gairebé res del que vol dur a terme aquest partit. Busquen crear un grup social on les persones s'identifiquin dins el col·lectiu. Es busca un pensament homogeni, on no existeixi el pensament crític, on no es permeti la discrepància.

En aquest país -no sé en d'altres- la premsa també vol crear grups socials, de manera que cada grup social té la seva pròpia premsa. Aquesta, lluny de buscar i presentar els fets tal com són, intenta manipular la notícia per tal de crear un estat d'opinió propici pel seu grup social. Per altre costat, el col·lectiu no intentarà plantejar-se si el que li expliquen és tota la veritat, senzillament vol que li expliquin el que vol sentir. La premsa actua com gossos d'atura que porten al ramat cap on ella vol.

I tot això ho dic arran de la fugida del rei emèrit d'Espanya. Sense cap mena de dubte és un escàndol institucional colossal, de dimensions espectaculars i que hauria de tenir conseqüències profundes en els estaments de l'estat. El que em rebel·la, és que els dirigents polítics ens tractin com si fóssim un ramat d'ovelles i la premsa es comporti com gossos d'atura que ens diuen el que hem de saber, el que hem de pensar i el que hem d'opinar. M'indigna que en el congrés de diputats no es vulgui debatre aquests fets tan greus intentant fer creure que el que ha passat és una anècdota, el que m'indigna és que es creïn escàndols paral·lels per desviar l'atenció sobre uns fets molt greus: El que fou cap d'estat del Regne d'Espanya és presumptament corrupte i ha fugit del país escortat per la guàrdia civil.

I això em porta a una qüestió més profunda. Estem davant d'una crisi del pensament crític i de la dissidència. La gent s'atrinxera darrere el seu grup social sense preguntar-se si el que els diuen és veritable o és una grollera manipulació. ¿Ens trobem davant una societat on el debat sobre els temes importants se silencia? ¿som en un país on la política està per mantenir l'ordre establert (llegiu privilegis) i no per servir als ciutadans?

Em preocupa que un fet tan greu passi com una anècdota sense palpar la indignació de la ciutadania. Potser és per un sentit gregari? Potser és perquè els mitjans de comunicació han suavitzat els fets de manera que la ciutadania no és conscient de la gravetat de la situació?, o potser és perquè la gent no té un sentit profund del que és la democràcia?

Llegeixo un titular del Financial Times que diu: "L'escàndol real demostra que Espanya necessita una democràcia més responsable". A Espanya la democràcia ha arribat tard i malament. No ha estat una conquesta del poble sinó una concessió dels poders fàctics del país. Ens han fet creure que la democràcia consisteix en poder exercir el nostre dret a votar. I no és només això, el general Franco també va deixar votar en referèndum una constitució l'any 1966 i no era precisament una democràcia. El fet de dipositar un paperet en una urna no defineix una democràcia, sinó que aquest fet és una conseqüència d'ella. La democràcia real va més enllà del sufragi universal i la separació de poders.

La primera democràcia real -l'atenesa no ho era perquè només participaven els homes lliures d'Atenes- es va crear a Amèrica del nord pels nadius americans en la que es va anomenar la confederació Iroquesa. Totes les tribus van fer una gran llei per la pau (va ser la primera ONU de la història). La confederació es regulava per un sistema de govern basat en consells de representants de la població, Antonin Dvorak va dedicar un fragment de la seva novena simfonia "del nou món" a Dekanawida anomenat el gran pacificador per il·lustrar i homenatjar el creador de la confederació Iroquesa.

Però tot i això, tampoc va nàixer a Amèrica la primera democràcia. Perquè la democràcia, és alguna cosa més profunda que posar una papereta en una urna i una constitució. La democràcia real va nàixer amb la reforma protestant. La reforma va impulsar una qüestió fonamental que és molt més important que el sufragi universal, va impulsar la lliure interpretació de les escriptures. Això va impulsar la democratització del pensament, el lliure pensament, el pensament dissident, el pensament crític, la llibertat de consciència. Sense això no hi ha democràcia perquè la democràcia només es pot crear a partir de ciutadans amb criteri propi, perquè la qüestió no és introduir una papereta en una urna, la qüestió és saber quina papereta cal introduir. I justament això és el que es vol controlar en aquest país. La reforma protestant va arribar tard i amb massa poca força per inculcar un concepte de democràcia basat en el pensament crític, en el propi criteri. I així ens va!

Els "ismes" em fan basarda. Perquè tots ells ens demanen una adhesió sense fissures, sense crítiques, sense discrepàncies. Per això reivindico els postulats de la reforma, perquè ens exigeix tenir criteri propi, ser lliure pensador, tenir un pensament crític i llibertat de consciència. Aquesta és la millor manera de combatre el fanatisme i l'esperit gregari i poder tenir una democràcia amb ciutadans responsables per liderar una regeneració ètica i moral.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que tenen problemes de salut i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Apunt de començar el mes de setembre, el "Chiringuito" ja és apunt per obrir les seves portes tenint en compte tota la normativa que s'ha de complir mentre duri aquesta pandèmia. Està clar que les prestatgeries van quedar buides del tot i gràcies a Déu hem pogut ajudar a omplir-les. Hem comprat per ells cafè, llet, gel, xampú, compreses higièniques, maquinetes d'afaitar, sucre i un munt de coses més que són de primera necessitat per ells. Ens donen sempre les gràcies a tots/es per recordar-los sempre i nosaltres donem gràcies a Déu per poder ajudar.

AGENDA

El consell de l'església va decidir no reunir-nos físicament fins el proper diumenge 6 de setembre, decisió subjecta també a la situació sanitària que tinguem en aquell moment.

CANAL DE YOUTUBE

Podreu seguir el culte en directe a la pàgina de YouTube a les 11.00h. Enllaç: <https://youtu.be/fkQk9LBp78M>. Hi ha Sant Sopar.

També podeu tornar a veure el culte o veure de nou els cultes anteriors:

<https://www.youtube.com/channel/UCydZmry9XR0M6X8tXemJl6Q>

o al web de l'església:

<http://www.esglesiatallers.org/esglesia/cultes-a-youtube>

WEB

Des de principis d'agost tenim problemes al nostre lloc web la qual cosa que fa que no la pugueu veure actualitzada. Hi estem treballant. Gràcies per la comprensió.